

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Ἀθήνα, 15 τοῦ Δεκέβρη 1922

ΑΡΙΘ. 769 (ΦΥΛ. 6)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ : Μὲ τὸ κρουστό σου γέλιο.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Πεζὰ τραγούδια : Ἀδιάφορη, Κυκλαμίες, Silentia divina, Χωρὶς τίτλο.

ΑΓΗΣ ΔΕΒΕΝΤΗΣ : Τὸ εἰκόνισμά σου.

Μ. ΛΕΡΜΑΝΤΩΦ : Ἡ ζωή.

Α.Η. WINSNES : Τὸ Νορβηγικὸ μυθιστόρημα (τέλος).

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ : Καὶρὸς· Πολέμη.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Φαβιέρος.

ΗΛΥΣΙΟΣ : Μισμοί.

ΑΝΑΤΟΛΕ FRANGF : Τὸ περιβόλι τοῦ Ἐπικούρου.

Α. ΒΛΟΚΚ : Οἱ Ἐπιθυμίαι μου.

Ο ΝΟΥΜΑΣ. Φαινόμενα καὶ Πράγματα.

Ζ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ : Γιάννης ὁ ἀφορισμένος

ΤΙΜ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ : Ταγκόπουλος—Νουμίας.

ΠΕΤΡΟΣ ΓΑΛΗΝΟΣ : Φιλολογικὴ ἐσπερίδα τοῦ «Παρνασσού».

ΠΙΚ : Φοιτητικὴ Συντροφιά.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Νεοελληνικὴ Φιλολογία, Νέα Βιβλία.

ΜΕ ΤΟ ΚΡΟΥΣΤΟ ΣΟΥ ΓΕΛΙΟ...

Μὲ τὸ κρουστό σου γέλιο
ποῦ λεύτερα κυλᾷ,
σοῦ γράφω τὴν εἰκόνα
τὴν πλέρια ζουγραφιά.

Ἔσ' εἶσαι ἓνα περβόλι
σὲ τόπους μακρινούς,
ποῦ τοῦ χρυσώνει ὁ ἥλιος
τοὺς ὠρικούς καρπούς.

Ἔσ' εἶσαι ἓνα ποτήρι
στὰ χεῖλη τῆς ψυχῆς . .
Μὲ τᾶγιο σου μεθήσι
τὰ πάντα ἐσὺ μορεῖς.

Τὸ δυνατό σου γέλιο,—
σὰν ἄρματα ποῦ ἀχοῦν,
καὶ σὰν κραυγὲς πολέμου
ποῦ ἀμάχη προμνηοῦν.

Τὸ γέλιο σου πλημμύρα
καὶ μέγας ποταμός.
Τὸ διψασμένο ἀνθάκι
τὸ σύντριψε ὁ χαμός.

Τὸ καθαρὸ σου γέλιο
θερμαίνει τὴ χαρά,
καὶ μάταιος καὶ θλιμένος
δὲν εἶν' ὁ κόσμος πιά.

Τὸ γέλιο σου ἀναδεύει
μιά θάλασσα ἡδονῆς,
καὶ σπαρταρᾷ ὁ καημός μας
γὰρ σένα πιδ βαθίης.

Μακριὰ του δόλος, πίκρα
καὶ μαῦρος σαρκασμός.
Στὸ γέλιο σου ὁ γαλαζίος
ἀνοίγεται οὐρανός.

Τὸ γέλιο σου, ἄλλου κόσμου
τραγούδι ἐκστατικό,
ποῦ ἀνήμπορη εἶν' ἡ τέχνη
ν' ἀδράξῃ τὸ σκοπό.

Στὸ γέλιο σου ὅλη ἡ πλάση
σταλάζει μυστικά,
καὶ σὰν πλατὴς καθρέφτης
τριγύρω ἀντιχτυπᾷ . . .

Κι ἂν τὰ θερμά σου χεῖλη
πνιμένα στίς χαρές,
τὸ ζάρωμα τῆς πλήξης
δὲ γνώρισαν ποτές,

μὰ πίσω ἀπὸ τὸν ἴσκιό,
σοῦ στέκεται κρυφῇ,
καὶ σὲ παραμονεύει
μιά στρίγλα μοῖρα ἐκεῖ.

Κ' είναι στιγμές, πού μέσα
στο γέλιο σου, στριγγιά,
βαρή λυγμό ξανοίγω
κ' έρμη, δειλή καρδιά.

Ἄν μέλλεται δῶ κάτου
στά πάντα ὁ χαλασμός,—
μακριά ἀπὸ σένα κλάμα
καὶ θρήνος σπλαχνικός.

Μακριά ἀπὸ σένα ἡ νύχτα
καὶ τῆς ψυχῆς.

Στοῦ πόνου τὸ βασίλειο
νὰ μὴν ξημερωθῇ.

Τάγκάθια τοῦ θανάτου
σὰν ἐρθοῦν καὶ σὲ βροῦν,—
νὰ σμίξουν τὴ χαρὰ σου
καὶ ν' ἀπομαραθοῦν.

Καὶ τὸ στεγνὸ στεφάνι,
τοῦ σπαραγμοῦ στολή,
νὰ σοῦ τὸ πλέξουν μόνο
τοῦ γέλιου σου οἱ ἀνθοί.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΔΙΑΦΟΡΗ

Στητή, λευκοφόρη, βεργολιγερή, σωστή Τανα-
γραία παρθένα, σκίζει τὸ πλῆθος ἀδιάφορη, καὶ
περνάει καὶ διαβαίνει. Τ' ἀεράκι τῆς εἶναι ζεῖδωρο
κ' εὐεργετικό, κ' εἶναι σὰν τὴν πνοὴ τοῦ αὐγουστια-
τικου μπάτη, πού γεμίζει τὸ πανὶ τῆς βάρκας καὶ
στρώνει τὸ βαρύνυμο κῆμα στὴν ἀκύμαντη θάλασσα.

Ξαίρει τὴ δύναμή της ποιά εἶναι, τὸ θέλητρο πού
σκορπάει τὸ ξαίρει, — κι ὅμως, ἀδιάφορη, φαίνεται
στὶς ματιές τοῦ διαβάτη. Γελάει πότε-πότε, παιδιά
στικά, καὶ τὸ μπουμπούκι τῶν χειλιῶν της ἀνοίγει,
ὅπως τὸ ρόδο στὴν αὐγινὴ τῇ δροσοῦλα. Τὸ στηθάκι
τῆς παίζει ναζάρικα σὰν τ' ὀρνύκι πού ξεπεταρίζει
στὰ θάμνα. Καὶ τὰ μάτια τῆς, τὰ τσακήρικα μάτια,
γελοῦνε οὐρανοὶ ἀπριλιάτικοι καὶ τὸ θῶρι τῆς λίμ-
πει σὰ ροδόκαλλη μέρα.

Γελοῦνε τὰ ροδόφυλλα χεῖλια τῆς, γελοῦνε τὰ
τσακήρικα μάτια, γελοῦνε τὰ ἐρωτόπουλα γύρω τῆς.
Καὶ τὸ πλῆθος παραμερίζει στὸ δίπλα τῆς, θαυμά-
ζει τὸ πέρασμα τῆς ἀλκῆς καὶ τῆς νιότης, καὶ δὲ μι-
λάει, θαυμάζει τὸ πλῆθος.

Καὶ περνάει καὶ διαβαίνει ἀδιάφορη, στητή, λευ-
κοφόρη, βεργολιγερή, σωστή Ταναγραία παρθένα,
κ' εἶναι τ' ἀεράκι τῆς ζεῖδωρο κ' εὐεργετικό κ' εἶναι
σὰν αὐγουστιατικός μπάτης πού γεμίζει τίς ψυχές
τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ νοῦ ταξιδεύει σὰ μονόφτερη
βάρκα.

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Κρυμμένες βαθιά στὶς ἀγκαθίδες προσκαλοῦνε τὸ
διοβάτη μὲ τ' ἄρωμά τους. Ἡ εὐωδιὰ πού σκορπᾶνε
μαρυτρᾶει πὺς κάπου βρίσκονται τ' ἀνθάκια τὰ δρο-
σερὰ πού ἐνῶ προμηνᾶνε δταν φανοῦν τὸ φθινόπω-
ρο ἀνθίζουνε ὥστόσο τοῦ Μάη λουλούδια στὶς ρωγμές

τῶν βράχων καὶ στὶς ἀγκαθίδες ἀπὸ κάτω κρυμμένα.

Γιὰ νὰ τὰ βρεῖς τ' ἀνθάκια τὰ δροσερὰ πρέπει νὰ
ματώσεις τὰ χέρια σου στὰ βελονωτὰ φύλλα τοῦ πρί-
νου, νὰ ματώσεις καὶ τὸ κορμί σου στ' ἀνέβασμα. Θ'
ἀνεβεῖς βρόχια καὶ λόφους, θὰ περάσεις ἀπὸ δάση
καὶ ρεματιές γιὰ νὰ τὰ βρεῖς ἔξω στὸ ὑπαιθρο, ἐκεῖ
πού τὰ ξερὰ φύλλα στροβιλίζει ὁ ἀγέρας καὶ ὅλα μα-
ραίνονται, σβήνουν.

Μόνο τ' ἀνθάκια τὰ ντροπαλὰ λουλουδίζουν. Τὸ
κλωάρι τους εἶναι σὰν τὸ κορμάκι τῆς ἀστάλωτης
παρθένας. Εὐκολοσύνητροφο· ἔτοιμο νὰ λυώσει στὸ
πρῶτο σφίξιμο τῶν χειρῶν, στὴν πρώτη ριπὴ τοῦ
ἀνέμου. Καὶ τὰ φυλλαράκια τους εἶναι κόκκινα, σὰν
τὴ δειλὴ πυράδα πού ἀνθρεῖ τὰ μάγουλα τοῦ πρῶ-
φίλητου κοριτσιοῦ.

Εἶναι πάναγνες ψυχούλες τὰ φθινοπωριάτικα ἐ-
τοῦτα λουλούδια. Εἶναι ψυχούλες πάναγνες, χερουβι-
κὲς πού πρέπει ν' ἀγωνιστεῖς γιὰ νὰ τίς βρεῖς μὲς
στ' ἀγκάθια καὶ στὶς κακοτοπιές τῆς ζωῆς.

SILENTIA DIVINA

Θεῖα σιγαλιά. Τίποτα δὲν ἀκούγεται στὴ βυρεία
νύχτα, οὔτε θρόισμα δέντρου, μήτε ἀνθρώπου περπά-
τημα. Τὰ καλντερίμια, ντυσμένα ἀπὸ τὴ βραδινὴ
καταχνιά, πνίγουνε τοῦ διαβάτη τὸ βῆμα, καὶ γλυ-
στεράνε, ὅσοι διαβαίνουν, σὰν ἡσκιοὶ καὶ χάνονται.

Ἡ μηχανὴ τοῦ Παντός ἔχει σταματήσει τὸ νυχτό-
μερο ἔργο τῆς. Ἐνα δάχτυλο, σὲ δυὸ σφραγισμένα
χεῖλη, ἐπιβάλλει σιωπὴ, καὶ τὰ τριζόνια κρυμμένα στὰ
βάτα μόλις ἀκούγονται!

Εἶναι βαρεὶά ἡ ὥρα καὶ τὸ γύρισμά της τ' ἀκοῦνε
ὅσοι πονοῦν, ὅσοι θλίβονται, ὅσοι κλαῖνε σιωπηλὰ
κάπιο χαμό. Οἱ βαρεῖες ψυχές ἀκοῦνε τὸ γύρισμα
τῆς βαρεῖας ὥρας. Μόνον ἐκεῖνες. Καὶ τ' ἀκοῦνε μὲ